

LEDARSKAPETS KÄRNA

DAVID LINDQVIST & JOHN LEANDER

BETYDELSEFULLA MÖTEN

Vem vill inte ha en sån chef?

Jag möter David som har tagit sig mycket längre än mig i sin yrkeskarriär. Han är många år yngre. Han är välbetald chef, men det inte jag. Innan jag vet någonting om honom är min ryggmärksreflex att förutsätta att David på ett eller annat sätt är född med guldsked i mun. Han kommer från rätt familj, med rätt pengar, status och kontakter.

När det visar sig att det inte är så, utan att det i själva verket är så att David har haft samma knepiga utgångspunkt som jag själv, eller kanske ännu svårare. Då kan jag inte längre avfärda honom, inte vifta bort mina egna tillkortakommanden i mötet med honom.

När han sedan börjar tala om att varje människa fattar sina egna beslut. Att jag själv bestämmer var jag ska ta vägen. Att det i hög grad är upp till mig själv vad jag ska göra med mitt liv. Och att ett icke fattat beslut också är ett beslut. Då handlar mitt första beslut om hur jag ska reagera på det han säger.

En del av mig vill avfärda honom med orden ”Lätt för dig att säga som har framgång” eller ”Vad vet du om livet egentligen?”. En annan del av mig vill att ska jag lyssna på honom. Fråga honom vad han menar med det egna ansvaret?

Jag väljer det senare och får klart för mig att han inte alls menar det jag först antog - att ”ensam är stark” eller att man ska ha ”vassa armbågar” i arbetslivet. Att en av arbetsledarens främsta uppgifter inte är att befinna sig på toppen av en pyramid, utan det han menar är att ledarens uppgift är att ställa frågan ”Hur mår du?” och invänta svaret. Att vara genuint intresserad av svaret.

Nästa uppgift är att ställa krav, på sig själv och andra. Men visionen är att personalen ska må bra för att klara kraven.

Vem vill inte ha en sådan chef?
Vem vill inte vara en sådan chef?

Jag och de allra flesta vill, tänker jag och låter tangent-fingrarna arbeta för en historia värd att lyfta fram.

John Leander

John Leander, hjälpförfattare

